

ství Velikonoc, tajemství vzkříšení. Pojem vzkříšení znamená mnohem víc než jen oživení mrtvého těla. V kontextu Velikonoc poukazuje stejným směrem jako slova spása, záchra-
na, obrácení, odpuštění, znovuzrození, nový život nebo proměna, metanoia.

Můžeme to vidět i na příběhu o cizoložné ženě. Nejde jen o to, že ta žena byla odsouze-
na k smrti, a po Ježíšově zásahu žije. Ježíš „vzkřísil“ a obrátil i její soudce – tím, je že zbavil ducha pomsty, vyvedl je ze smýšlení kruté spravedlnosti Zákona, z žizně po krvi, k pokornému pohledu na sebe samotné a tím k milosrdenství a odpuštění. Obrátil je od hně-
vem zaslepeného hledání viny na druhých k prohlédnutí, k přiznání vlastních vin. Vyjmul jim – vzpomeňme na jiná Ježíšova slova – břevno z jejich vlastních očí.

Všimněme si dobře: Ježíš nezrušil ustanove-
ní Zákona, které ukládalo trest smrti za cizo-
ložství (navíc v duchu tehdejšího chápání muž-
ských a ženských rolí jen ženě). Zabránil však tomu, aby se toto ustanovení uplatnilo; ne-
změnil *literu* zákona, nýbrž praxi.

Nelze si nezpomenout na bouři, kterou u
farizejů naší doby způsobilo několik vět
v encyklice papeže Františka *Amoris Laetitia*,
které umožňují v určitých případech přístup
k eucharistii lidem v tzv. „neregulérních situa-
cích“ – například těm, jejichž církevně uzavře-
né manželství ztroskotalo a žijí v druhém,
pouze civilně uzavřeném svazku. Ještě víc tyto
farizeje rozzuřil, když na otázku, co soudí o
homosexuálech, dal známou odpověď
v Ježíšově duchu: Když je někdo gay a má dob-
rou vůli, kdo jsem já, abych ho soudil? A do
třetice je popudil, když umožnil, abychom
lidem, žijícím ve stejnopohlavních svazcích,
dávali v kostele požehnání.

Tím nezpochybnil učení církve o tom, že
svátostné manželství může uzavřít pouze muž

a žena, nepostavil tyto svazky na stejnou cír-
kevně-právní úroveň. Pouze uznal to, že i lidé
s vrozenou homosexuální orientací mají stej-
nou lidskou důstojnost, stejnou potřebu lásky
a intimity a že pokud v jejich vztahu existuje
lásky a věrnost, církev jim může vyprosit Boží
požehnání.

Papež tedy nezrušil stávající učení církve, ale
doporučil jinou praxi: praxi rozlišování. Neřekl,
že *všichni* v oněch „neregulérních situacích“
mohou ode dneška přistupovat k eucharistii,
ale odmítl zákonicky chladnou a krutou praxi,
že *všichni* tito lidé jsou šmahem odehnáni od
Ježíšova stolu. Odmítl nakládat těmto lidem
přetěžká břemena předběžných podmínek –
zejména ze strany těch, kteří se takových bře-
men sami nedotknou ani prstem.

Vyzval zpovědníky, aby se zřekli role nemilo-
srdných soudců, nýbrž se stali průvodci těchto
lidí a *pomáhali jejich vlastnímu svědomí
k zralému a poctivému nalezení cesty, která
odpovídá jejich reálným možnostem a která
povede k prohloubení jejich života víry*. Každý
životní příběh je jedinečný a zaslouží si indivi-
duální přístup, přihlédnutí ke všem okolnos-
tem, zejména ke stupni zralosti a konkrétním
možnostem lidí.

Udělá-li člověk to, co je v jeho situaci lidsky
možné a má dobrou vůli a opravdovou touhu
po chlebě života, pak mu církev nemůže dát
místo chleba kámen nebo hada. Mnozí, kteří
uslyšeli v těchto slovech papeže Františka hlas
Kristův, obrátili svá srdce, pustili kameny tres-
tání a odsuzování ze svých rukou.

Jsou ovšem i v dnešní církvi farizeové, kteří
mají kamenná srdce a kameny odsuzování
vždy připravené v zaťatých pěstích. Mají rádi
jednoduchá pravidla, jednoduché odpovědi na
složitě otázky. Modleme se za jejich obrácení
a vzkříšení.

Mons. Tomáš Halík

Hřivna – informační čtrnáctideník vydává ŘK farnost Semily pro vnitřní potřebu. Uzávěrka tohoto čísla: 22. května 2025. Uzávěrka
následujícího čísla: 5. června 2025. Redakce a grafická úprava: M. Kraus. Imprimatur: R. D. J. Gajdošík. Jednotlivé příspěvky zasílejte na
adresu kraus.matej@seznam.cz, a to nejpozději do dne uzávěrky dalšího čísla.

HŘIVNA

Informační čtrnáctideník
ŘK farnosti Semily
Číslo 11 25. května 2025

Římskokatolická farnost – děkanství Semily, Komenského nám. 125, 513 01

Děkan: R. D. Jaroslav Gajdošík, tel. 739 909 500

www.farnost.semily.net

Bohoslužby v Semilech se konají v děkanském kostele sv. Petra a Pavla (KO), v kapli
sv. Zdislavy na faře (KA), ve filiálním kostele Umučení sv. Jana Křtitele na Koštofranku
(KK), v domově důchodců (DD), v kapli sv. Antonína v Chuchelně (CH).

Farnost
sv. Petra a Pavla

Pořad bohoslužeb ve farnosti ve dnech 26. 5. – 8. 6. 2025

26. 5. Po Památka sv. Filipa Neriho, kněze

27. 5. Út KA 18.00 za uzdravení Marie

28. 5. St – – –

29. 5. Čt Slavnost NANEBEVSTOUPENÍ PÁNĚ

KO 18.00 za Helenu

30. 5. Pá Svátek sv. Zdislavy, hlavní patronky litoměřické diecéze

KA 18.00 za ++ Ferdinanda a Marii

31. 5. So Svátek Navštívení Panny Marie

DD 13.30 za farníky

KA 18.00 za uzdravení Lenky

1. 6. Ne 7. NEDĚLE VELIKONOČNÍ

KO 08.30 za + Boženu Ochmanovou (u příležitosti 100 let od narození)

KO 14.00 – 16.00 adorace NSO

2. 6. Po – – –

3. 6. Út Památka sv. Karla Lwangy a druhů, mučedníků

4. 6. St KA 08.00 na úmysl Pavla

5. 6. Čt Památka sv. Bonifáce, biskupa a mučedníka

KA 08.00 za + Annu Stehlíkovou a syny

6. 6. Pá KO 18.00 za zdraví a Boží požehnání
pro Slávku a Ladislava Králíka

od 16.30 v KO svátost smíření

7. 6. So DD 13.30 za farníky

KA 18.00 za uzdravení Marie

8. 6. Ne Slavnost SESLÁNÍ DUCHA SVATÉHO

KO 08.30 za ++ Jaroslavu a Jaroslava Hlavovy

BŮH PROMLOUVÁ DO KAŽDÉ NAŠÍ SITUACE

Podobenství o rozséváči (srov. Mt 13,1-17) hovoří o dynamice Božího slova a o účincích, které má. Každé slovo evangelia je totiž jako semeno, které je zaseto do půdy našeho života.

Ježíš často používá obraz semene s různými významy. Některá z nich hovoří právě o tom, co se děje v zemi: o pšenici a plevi, o hořčičném zrně, o pokladu ukrytém v poli. Co je tedy tou zemí? Je to naše srdce, ale také svět, společenství, církev. Boží slovo totiž oplodňuje a proměňuje veškerou skutečnost.

Na začátku vidíme Ježíše, jak vychází z domu a kolem něj se shromažďuje velký zástup (srov. Mt 13,1). Jeho slova fascinují a vzbuzují zvědavost. Mezi lidmi jsou samozřejmě různé situace. Ježíšova slova jsou určena všem, ale na každého působí jinak. V jistém smyslu můžeme v tomto příběhu rozpoznat způsob Ježíšovy komunikace, který nám může mnoho říci i o dnešním hlásání evangelia.

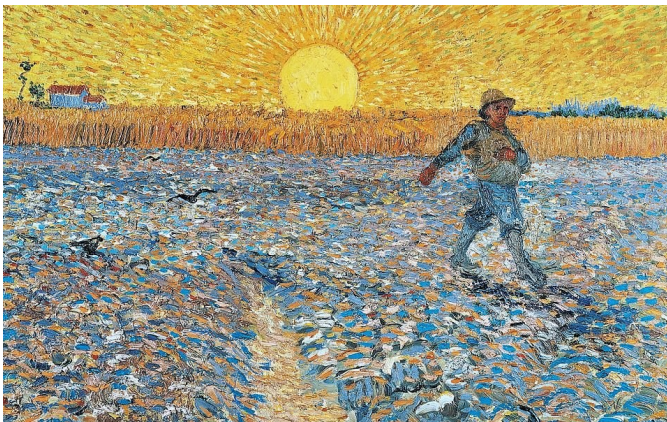
Poměrně originální rozséváč vychází, aby zasel, ale nestará se o to, kam semeno padá. Rozhazuje semeno i tam, kde je nepravděpodobné, že přinese ovoce: na cestu, mezi kameny, mezi trní. Tento přístup posluchače udivuje a vede k otázce: proč?

Jsmo zvyklí věci počítat – a někdy je to nutné –, ale v lásce to neplatí! Způsob, jakým tento „mrhající“ rozséváč rozhazuje semeno, je obrazem toho, jak nás miluje Bůh. Je sice pravda, že osud semene závisí také na tom, jak ho přijme půda a v jaké situaci se nachází, ale v tomto podobenství nám Ježíš především říká, že Bůh rozsévá své slovo na všechny druhy půdy, tedy do každé naší situace: někdy jsme povrchní a roztržití, jindy se necháme unést nadšením, jindy nás tísní starosti

života, ale jsou i chvíle, kdy jsme otevření a vnímaví.

Bůh má důvěru a doufá, že semeno dříve či později vyrostě. Miluje nás takové, jací jsme: nečeká, až se staneme nejlepší půdou, ale vždy nám velkoryse daruje své slovo. Možná právě když vidíme, že nám důvěřuje, zrodí se v nás touha být lepší půdou. To je naděje, založená na skále Boží velkorysosti a milosrdenství.

Když Ježíš vypráví o tom, jak semeno přináší ovoce, mluví také o svém životě. Ježíš je Slovo, je Semeno. A semeno, aby přineslo ovoce, musí zemřít. Toto podobenství nám tedy říká, že Bůh je ochoten „promarnit“ sám sebe pro nás a že Ježíš je ochoten zemřít, aby proměnil náš život.

Přichází mi na mysl ono krásné Van Goghovo plátno: Rozséváč při západu slunce. Onen obraz rozséváče pod žhavým sluncem mi připomíná také námahu rolníka. A zaráží mě, že Van Gogh za zády rozséváče namaloval již zralé obilí. Připadá mi to jako obraz naděje: tak či onak, semeno přineslo ovoce. Nevíme přesně jak, ale je to tak. V centru dění však nestojí rozséváč, který zůstává stranou, ale celému plátnu vévodí obraz slunce, snad aby

nám připomínal, že Bůh řídí dějiny, i když se nám někdy zdá, že je nepřítomný nebo vzdálený. Je to slunce, které ohřívá hroudy země a dává zrně dozrát.

Drazí bratři a sestry, v jaké životní situaci nás dnes oslovuje Boží slovo? Prosme Pána o

milost, abychom vždy přijímali toto semeno, kterým je jeho slovo. A pokud si uvědomíme, že nejsme úrodnou půdou, nezaufejme, ale prosme ho, aby na nás dále pracoval, abychom se stali lepší půdou.

Lev XIV.

BŮH VYZÝVÁ K PROMĚNĚ

Je velký paradox, že dnes mezi mnoha lidmi, kteří se považují a vydávají za křesťany, je mnoho těch, kteří si zvolili náboženství a církev především jako úkryt, v němž chtějí vše uchovat při starém, chtějí si zachovat iluzi nezměnitelnosti. Hospodin však říká jasně: dělám věci stále nové! Život je neustálá změna a vývoj!

Tak praví Hospodin, který vytvořil v moři cestu, v mohutných vodách stezku, který vyvedl vozy i koně, vojsko i silné (reký); všichni spolu leží, již nevstanou, jako knot zhasli, dohořeli. „Nevzpomínejte na věci minulé, nedbejte na to, co se dávno stalo! Hle, já dělám věci nové, teď již vzházejí, což (to) neznáte?“ (Iz 43,16-21)

Tato věta nás při běžném čtení možná neupoutá. Přesto je v ní skryta jedna z největších revolucí v dějinách lidské kultury, zásadní obrat, změna perspektivy.

Předbiblická náboženství rozdělovala skutečnost na dva striktně oddělené světy, na kosmos (svět věčného, nezměnitelného řádu) a na chaos. Svět řádu byl obrácen do minulosti – k počátkům, k mýtickému zlatému věku. Smysl lidského života a náboženských obřadů spočíval v uchovávaní tohoto řádu. To, co vybočovalo, co bylo nové, bylo chápáno jako chaotické, neřádné, nebezpečné. V tomto mýtickém světě nebylo místo pro budoucnost, pro nové. Bible udělala naprosto nový obrat. V tomto verši říká Hospodin něco šokujícího: **Já tvořím nové.**

Bůh Bible je Bůh zaslíbení, Bůh budoucnosti. To nejdůležitější není na začátku, nýbrž na

konci. Tím Bible přináší naprosto nové chápání času: místo cyklického času stálého opakování, věčného návratu téhož, klade lineární čas. Místo času přírodních opakujících se cyklů nastupují dějiny, sled jedinečných, stále nových událostí. Bible objevila dějiny, dějinný čas. Bohové přírodních národů se zjevovali v přírodních živlech. Bůh Bible, Hospodin, se ukazuje, jedná a komunikuje skrze dějinné události.

Idea pokroku, která je pilířem modernity, je jen sekulární verzí této biblické důvěry v budoucnost. Myšlenka evoluce, vývoje – to vše je důsledek této biblické revoluce v chápání světa, ale i smyslu života. Budoucnost pro věřící v biblického Boha není zdrojem strachu, nýbrž naděje. Pokud se náboženští lidé skrývají před novými věcmi a touží po věčném nezměnitelném řádu a pořádku, jejich náboženství není biblické, nýbrž pohanské, mýtické. Víra se nebojí nového, nebojí se budoucnosti, je to víra nerozlučně spojená s nadějí.

Je to velký paradox, že dnes mezi mnoha lidmi, kteří se považují a vydávají za křesťany, je mnoho těch, kteří si zvolili náboženství a církev především jako úkryt, v němž chtějí vše uchovat při starém, chtějí si zachovat iluzi nezměnitelnosti. Hospodin však říká jasně: dělám věci stále nové! Život je neustálá změna a vývoj! Nebojte se! Mějte víru a naději! Mějte otevřená srdce a otevřené mysli. Křesťanství není náboženství pro staromilce.

Evangelia postních nedělí je možné číst jako různé cesty k porozumění centrálnímu tajem-